

NE ADD FELL! BÍZZ!

Jeremiás 29,10.

Kedves Testvérek!

1.

„Isten szeret és terve van az életünkkel”. – Sokszor hallottam ezt a mondatot hívő életem során, és sokáig könnyű volt hinni a mondat igazságában. De jöttek pillanatok, amelyekben ez a mondat mázsás súllyal nehezedett a lelkemre. Olyankor Isten szeretete mérföldekre került, és nem értettem, ha szeret, akkor mindaz, ami ért, hogyan illik bele egy szerető Isten velem való terveibe.

2.

Izráel évszázadokon át megtapasztalhatta Isten áldását. Az Úr velük volt, amikor Mózes által kivezette őket Egyiptomból, a szolgaság házából. Velük volt, amikor a pusztai vándorol 40 éve alatt. Velük volt, amikor új hazát foglaltak és bevették Kánaán bevehetetlennek tűnő városait. Velük volt, amikor a bírások sorra győzték le nyomorgatóikat és helyreállították a békét és rendet országukban. Isten velük volt, amikor szíve szerint való királyokat adott, akiknek vezetése alatt virágzott az ország. Velük volt akkor is, amikor prófétákat küldött hozzájuk, akik akaratát, vizsgáztatását vagy ítéletét hirdették.

Izráel egész történelme során azt tapasztalhatta, hogy bármekkora is a túlerő, bármennyire reménytelen is a helyzet, Istenük mindig közbelép és a javukra fordítja a dolgokat. Örömmel zengték a zsoltárt: *Boldog nép az, amelynek így megy a sora. Boldog nép az, amelynek az Úr az Istene!* Zsolt. 144,15.

Úgy gondolták, biztosították magukat Istennél, hiszen az Úr őket választotta népéül és közöttük állt szent temploma is. Kell ennél több? Kell ennél erősebb garancia arra, hogy ha kell, akkor Isten megsegíti őket, közbeavatkozik, eltörli minden ellenségüket? Hiszen Isten mindig jött és cselekedett, amikor csak kiáltottak hozzá nyomorúságukban.

3.

De elérkezett Kr.e. 597, és Izráel történetében először, Isten nem lépett közbe. Ehelyett Babilon jött, rombolt, pusztított, és nép szellemi elitjét fogságba hurcolta. Két részre szakadt a nemzet: voltak, akik otthon hagytak, míg mások egy idegen világban ehették a rabok keserű kenyerét. Úgy látszott, hogy mindaz, amiben bíztak, a garanciáik – *„Isten népe vagyunk, temploma közöttünk van”* - semmire sem voltak biztosíték. A fogság nem álom, ez lett a valóság.

4.

„Isten szeret és terve van az életünkkel”. – sokszor veregették ezzel a mondattal a vállamat hívő emberek. Máskor mások pedig sajnáltak azért, mert minden látható ellenére mégis hittem ezt, annak ellenére, hogy mégsem menekültem meg bajokból. Hitem ellenére mégsem kerültek el a mélységek ugyanúgy, ahogyan másokat sem, akik számára semmit sem jelentett Isten. Voltak pillanatok, amikor kételkedtem abban, hogy Isten szeret és jó terve van az életemmel. Volt, amikor kétségbeesetten imádkoztam menekülésért, kegyelemért,

Ne add fel! Bízz! | Jeremiás 29,10.

útmutatásért, és nem jött válasz. Isten nem lépett közbe, én pedig nem értettem, hogy miért, hiszen lenne rá hatalma semmivé tenni aktuális mélységemet.

Különös dolog, de aki nem jut el kételkedésig, az sohasem hitt igazán. Talán lesznek, akik ezt hallva, felháborodnak majd és tiltakoznak állításom ellen. De felelősséggel merem állítani: ha még sohasem kételkedtél Isten szeretetében, akkor a hit mélységét sem ismerted meg igazán! *Hudson Taylor*, angol misszionárius, aki a kínai misszió úttörője volt. Az ún. „bokszer lázadás” véres időszakában, amikor misszionárius társait sorra elfogták és meggyilkolták, naplójába a következőket írta: *„Nem tudok olvasni. Nem tudok gondolkodni. Nem tudok imádkozni.”* Majd még ennyit vetett papírra: *„De bízhatunk!”* Bizonyos, hogy a mi életünkben is jön olyan pillanat, amikor nem lesz erőnk kezünkbe venni a Bibliát, nem lesz erőnk gondolkodni, és a szánkat sem tudjuk imádságra nyitni. De egy valamit ilyenkor is megtehetünk: bízhatunk. Bízhatunk egy bennünket szerető mennyei Atyában. És ha nem tennénk is, Isten szeretetét ez sem fogja befolyásolni irányunkban!

5.

Nehéz hinni, de a mélységeknek is vannak áldásai! Ahogyan Izráel számára is áldássá lett a babiloni hetven esztendő! Mert áldássá vált az, hogy a nép a fogságban megérti: saját magának köszönheti nyomorúságát, ahogyan ezt Isten kijelentette: *A te utaid és tetteid okozták ezt. A te gonoszságod miatt történik ez. Bizony, keserves, a szívedig ér.* Jer. 4,18. Mert bűnlátás nélkül az ember nem csodálkozhat rá Isten szeretetére. Néha nagy mélység kell ahhoz, hogy értékeljük azt, akit és amit semmibe veszünk addig.

Áldássá lett a hetven esztendő, mert felnőtt egy új nemzedék. Olyanok tk. mint Dániel és barátai: Sadrak, Mésak és Abédnegó, akik újra megtanultak ragaszkodni Istenhez, és akik élete úgy ragyogott a pogány Babilonban, mint a csillagok a sötét éjszakában. Ezen az új generáción azután megismerte Isten nevét egy hatalmas birodalom királya és minden lakója: *Nebukadneccar király üzenete az egész birodalmában lakó különféle nyelvű népekhez és nemzetekhez: Békességetek növekedjék! Jónak látom kihirdetni a jeleket és a csodákat, amelyeket a felséges Isten tett. Mily nagyok az ő jelei, mily hatalmasak csodái! Az ő királysága örök királyság, és uralma megmarad nemzedékről nemzedékre!* Dán. 3,31-33.

Áldássá lett a hetven esztendő! Tudtátok, hogy számos ószövetségi könyv éppen a fogságban született meg? A Királyok és a Krónikák két-két könyve, Jeremiás és a Siralmak, vagy a már emlegetett Dániel próféta könyve. S ekkor kezdett az egész Ószövetség is összeállni.

Minden mélységnek megvannak tehát a maga áldásai, amelyeket előbb-utóbb megért az ember, ha elmúlik a mélység időszaka.

6.

A Prédikátor könyvében ezt olvassuk: *Mindennek megszabott ideje van, megvan az ideje minden dolognak az ég alatt. ... Megvan az ideje a sírásnak, és megvan az ideje a nevetésnek. Megvan az ideje a gyásznak, és megvan az ideje a táncnak.* Préd. 3,1.4 Ezek a szavak egybe csengenek azzal, amit Isten üzent a fogságban lévő népének: *Amint letelik a hetven esztendő Babilóniában, ismét hozzátok jövök, és beteljesítem azt a jót, amit ígértem: visszahozlak titeket Jeruzsálembe.* Jer. 29,10. Isten tehát Izráelnek is kijelenti, hogy a fogságnak hetven rendelt esztendeje van, és ha az letelik, akkor gondja lesz rájuk, hogy valóra váltsa azt az ígétét, hogy visszavigye népét szülőföldjükre.

Ne add fel! Bízz! | Jeremiás 29,10.

Mit tanulhatunk meg ebből? A mélységeinknek mindig rendelt ideje van! Nem tartanak tovább, csak addig, amíg el nem érik Istentől rendelt céljukat! Érdemes akkor lázadni ellenük? Érdemes akkor haraggal gondolni Istenre? Sokkal inkább elcsendesedni kell, és alázatos szívvel megkérdezni Istent, hogy mi a terve a mélységünkkel. Mert miért és miért között is van különbség! Lehet a miértünkkel sérteni Istent, és lehet a miértünkkel megalkodni előtte. Az első miérten összetörik a lelkünk, a másodikban azonban vigaszra talál!

Az Úr pedig sohasem tesz ránk nagyobb terhet, amit el ne hordozhatnánk, amihez ne adna elegendő erőt! Csak az a teher elhordozhatatlan, és csak az alatt roppan össze az ember, amelyik terhet Isten nélkül akarja elhordozni.

7.

Emlékeztek még *Hudson Taylor* naplőbejegyzésére, amit élete és szolgálata egy mélypontján jegyzet fel: „*Nem tudok olvasni. Nem tudok gondolkodni. Nem tudok imádkozni. De bízhatunk!*” Ha most veled is mélységet járat a Mindenható, és szeretetét nagyon távolinak érzed magadtól. Ha könnyörögsz, de mintha az Úr nem figyelne rád, nem lép közbe érted. Mégis azt mondom neked: Ne add fel! Bízz! Mélységednek rendelt ideje van, és ha elérte célját, akkor véget ér! Isten nem tett rád nagyobb terhet, mit ne lennél képes lehordozni. S a terhed még így is semmi ahhoz képest, amit Krisztus hordozott érted!

Vajon mit látna egy hangya Rembrandt festményéből, ha rátennék őt egyre? Csak mászna és mászna a számára hatalmas vásznon. Azt látná, hogy az egész végeláthatatlanul sötét, mert éppen egy barnafolton mászna keresztül. Azután elérne egy szép zöld felületre, és örvendene, hogy végre vidámabb színre ért. De azután rámászna a sötétkékre, és megint minden komorrá válna. Haladna tovább színről-színre: piros, sárga, fehér, majd újra a sötétszínre: barna, kék, fekete. Ennyit érzékelne egy hangya Rembrandt bármelyik festményéből.

Nem így vagyunk mi is, mint hangya a vásznon? A mi utunk is halad egyik színről a másikra, nem tudván, hogy Isten tartja kezében az ecsetet. Egy nap pedig megértjük, hogy minden szín a helyén volt, mindegyiknek volt oka és célja, hogy semmi sem volt hiábavaló vagy fölösleges. Ha véget ér az életünk, és elkészül életünk festménye, akkor meg fogjuk látni, hogy a sötét és világos színek, vagyis: a bánataink és az örömeink mégis azt a képet rajzolták ki, amit Isten akart megfesteni életünk vásznán.

Gondolj erre, ha összecsapnak fejed felett a hullámok, ha jelenlegi bajaid miatt kedvetlen, dühös, zavart, csüggedt, frusztrált vagy depressziós vagy. A sötétszínre is életed képeinek részei, amelyekkel Isten valamit befest az életedbe! Ne add fel! Inkább bízz! Ámen!